

průsvědčivě a to dle téhož nařízení prováděcího, jehož se vrchní soud pro opačný svůj názor dovolává. Praví ono, že »za zaopatřovací požitky dlužno považovati dary z milosti tehdy, byly-li před 6. květnem (roz. r. 1921) pravidelně poskytovány ... nikoli tedy jednou pro vždy udělené dary neb odbytné«.

Aby se učinilo co nejsrozumitelnějším, nespokojuje se nařízení udáním, kdy jest zaopatřovacím požitkem dar z milosti, nýbrž obrací to ještě a praví a contrario, kdy jím není. A na toto contrarium dlužno klásti rozhodný důraz, neboť to se nejlépe srovnává s úmysly zákonodárcy: toliko tehdy, když by bylo zřejmo, že to, co vysloužilý dostal, bylo míněno jednou pro vždy, nezakládá takový dar z milosti nároku na zaopatřovací požitky dle našeho zákona. Takové mínění však v daném případě jest vyloučeno, ježto vysloužilý hned zase druhý rok dar obdržel a to jistě mnohem větší než roku prvního. Opakování či pravidelnost ve smyslu zákona a nařízení, tedy jsou dostatečně dokumentovány, i bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Rozh. nejvyššího soudu ze dne 24. dubna 1923, č. j. RVI 1107/22.

Jaroslav Kotora.

*Zákonného zástavního práva na vnesené svršky požívá i nárok vydražitele domu, aby mu dřívější majitelka vydraženého domu zaplatila náhradu za užívání bytu, v němž po příklepu zůstala bydlet proti vůli vydražitelově, určenou soudním usnesením podle zákona o ochraně nájemníků.*

Vydražitel domu přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání, strženého za svršky dlužnice, svou pohledávku, která mu vznikla tím, že dlužnice po příklepu domu v něm dále bydlela, a žádal její uspokojení v přednostním pořadí. Tomuto věřiteli bylo totiž po příklepu vydraženého domu povoleno nucené vyklizení dřívější majitelky a byla určena soudním usnesením dle § 12. zák. o ochraně nájemníků i náhrada, kterou měla ona zaplatiti za další užívání bytu po příklepu.

Okresní soud ve V. přikázal tuto pohledávku v přednostním pořadí, krajský soud Č. L. však vyhověl stížnosti vymáhajícího věřitele a přednost pohledávky neuznal podstatně z těchto důvodů:

Zákonné zástavní právo podle § 1101. obč. zák. jest zvláštní zákonná výsada pro činži, která nemůže býti extensivně rozšiřována na jiné hospodářsky podobné nároky, na př. na nárok, který přísluší zaměstnavateli proti jeho zaměstnanci, kterému přenechal jako část mzdy bezplatně byt. Ostatně byla § 2. zák. 26. dubna 1923, čís. 86 sb. poskytnuta podobným náhradním nárokům za užívání bytu zvláštní právní ochrana, která jest s to při náležité opatrnosti vydražitelově nahraditi výhody zákonného zástavního práva. Vydražitel jest totiž oprávněn žádati předem tuto náhradu, a odklad vyklizení povolený dlužníkovi ztrácí svou účinnost, neplatí-li dlužník tuto náhradu včas.

Nejvyšší soud změnil usnesení krajského soudu a obnovil usnesení soudu první stolice z těchto důvodů:

Tím, že udělením příklepu vlastnické právo dlužnice k vydraženému domu přešlo na vydražitele (stěžovatele), a že zmíněným soudním usnesením určeno bylo ode dne příklepu za používání bytu v tomto domě dlužnici nájemné, vznikl mezi vydražitelem domu a dřívější majitelkou domu právní poměr, jenž vykazuje veškeré náležitosti poměru nájemného, ježto dlužnice obývá v místnostech cizích, a za jich užívání platí určitý peníz, nedostatek smluvní vůle však jest nahrazen soudním usnesením. Jako pronajímateli bytu přísluší však stěžovateli zákonné právo zástavní na všech svrších dlužnice, které již při vzniku nájemného poměru byly v pronajatém bytě, po případě později tam byly vneseny (§ 1101. obč. zák.). Toto zástavní právo požívá přednosti před ostatními nepri-  
vilegovanými právy zástavními bez rozdílu, zda bylo jich na-  
byto teprve za trvání nájemního poměru, či již před tím.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. ledna 1924, č. j. RI 12/24-1.

Dr. Voneš.

*K výkladu na §§ 91 a 95 jur. n.: věcná příslušnost pro žalobu hypotekární spojenou se žalobou o zaplacení pohledávky právem zástavním zajištěné.*

Mezi stranami jest nesporno, že na realitě žalovaných vážne ve prospěch žalobcův právo zástavní za pohledávku 50.000 Kč. Žalobce tvrdí dále, že pohledávka tato byla žalovaným řádně vypovězena, již splatna, proto pro neplacení navrhuje vydání rozsudku, že žalovaní jsou povinni zaplatiti žalobci obnos 50.000 Kč s přísl. do 14 dnů rukou společnou a nerozdílnou. —